

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II -3 У. 6005/14
13.08.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца: А.А., Б.Б., В.В., Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ., Е.Е., Ж.Ж., З.З., И.И. Ј.Ј., К.К., Л.Л., Љ.Љ., М.М., Н.Н., Њ.Њ., О.О., П.П., Р.Р., С.С., Т.Т., Ћ.Ћ., У.У., Ф.Ф., Х.Х., Ц.Ц., Ч.Ч., Џ.Џ., Ш.Ш., А.А.1., Б.Б.1., В.В.1., Г.Г.1., Д.Д.1., Ђ.Ђ.1., Е.Е.1., Ж.Ж.1., З.З.1., И.И.1., Ј.Ј.1., К.К.1., Л.Л.1., Љ.Љ.1., М.М.1., Н.Н.1., Њ.Њ.1., О.О.1., П.П.1., Р.Р.1., С.С.1., Т.Т.1., Ћ.Ћ.1., У.У.1., Ф.Ф.1., Х.Х.1., Ц.Ц.1., Ч.Ч.1., Џ.Џ.1., Ш.Ш.1., А.А.2., Б.Б.2. и В.В.2., које заступа Владимир П. Радовановић, адвокат из Пожеге, Краља Александра 18/2, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења тужене, број 118-00-104/2014-01-1 од 07.03.2014. године, у предмету престанка радног односа са правом на посебну пензију, у нејавној седници већа, одржаној 13.08.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба тужилаца: Б.Б., Ж.Ж., И.И. Ј.Ј., Љ.Љ., Н.Н., О.О., П.П., Р.Р., Ћ.Ћ., У.У., Ф.Ф., Ц.Ц., Ш.Ш., А.А.1., В.В.1., Д.Д.1., Ж.Ж.1., З.З.1., И.И.1., Ј.Ј.1., Л.Л.1., Љ.Љ.1., М.М.1., Н.Н.1., Њ.Њ.1., П.П.1., Р.Р.1., С.С.1., Ћ.Ћ.1. и А.А.2., се **УВАЖАВАЈУ, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 118-00-104/2014-01-1 од 07.03.2014. године, у делу којим је одлучено о жалбама именованих тужилаца из става I диспозитива ове пресуде и предмет у том делу **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена Жалбена комисија Владе Републике Србије, да тужиоцима из става I диспозитива ове пресуде, исплати на име трошкова поступка пред судом износ од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III ОБУСТАВЉА СЕ поступак по тужби тужилаца: А.А., В.В., Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ., Е.Е., З.З., К.К., Л.Л., М.М., Њ.Њ., С.С., Т.Т., Х.Х., Ч.Ч., Џ.Џ., Б.Б.1., Г.Г.1., Ђ.Ђ.1., Е.Е.1., К.К.1., О.О.1., Т.Т.1., У.У.1., Ф.Ф.1., Х.Х.1., Ц.Ц.1., Ч.Ч.1., Џ.Џ.1., Ш.Ш.1., Б.Б.2. и В.В.2..

Образложење

Оспореним решењем Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 118-00-104/2014-01-1 од 07.03.2014. године, одбијене су жалбе тужилаца и других, изјављене против појединачних решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора финансија, људских ресурса и заједничких послова донетих 31. децембра 2013. године и то: Василија Ђекића, 06/2 број 118-1-19-7-3/2013, Б.Б., 06/2 број 118-1-7-19-21/2013, В.В., 06/2 број 118-1-19-7-33/2013, Г.Г., 06/2 број 118-1-19-7-35/2013, Д.Д., 06/2 број 118-1-19-7-43/2013, Ђ.Ђ., 06/2 број 118-1-19-7-51/2013, Е.Е., 06/2 број 118-1-19-7-77/2013, Ж.Ж., 06/2 број 118-1-19-7-112/2013, З.З., 06/2 број 118-1-19-7-118/2013, И.И. 06/2 број 118-1-19-5-4/2013, Ј.Ј., 06/2 број 118-1-19-5-10/2013, Далиборке Васић, 06/2 број 118-1-19-5-11/2013, Л.Л., 06/2 број 118-1-19-5-13/2013, Љ.Љ., 06/2 број 118-1-19-5-18/2013, М.М., 06/2 број 118-1-19-5-20/2013, Н.Н., 06/2 број 118-1-19-5-21/2013, Њ.Њ., 06/2 број 118-1-19-5-24/2013, О.О., 06/2 број 118-1-19-5-25/2013, П.П., 06/2 број 118-1-19-5-38/2013, Р.Р., 06/2 број 118-1-19-5-41/2013, С.С., 06/2 број 118-1-19-5-43/2013, Т.Т., 06/2 број 118-1-19-5-46/2013, Ћ.Ћ., 06/2 број 118-1-19-5-47/2013, Милорада Јовановића, 06/2 број 118-1-19-5-50/2013, Ф.Ф., 06/2 број 118-1-19-5-54/2013, Х.Х., 06/2 број 118-1-19-5-58/2013, Ц.Ц., 06/2 број 118-1-19-5-60/2013, Ч.Ч, 06/2 број 118-1-19-5-69/2013, Џ.Џ., 06/2 број 118-1-19-5-70/2013, Ш.Ш., 06/2 број 118-1-19-5-71/2013, А.А.1., 06/2 број 118-1-19-5-73/2013, Б.Б.1., 06/2 број 118-1-19-5-77/2013, В.В.1., 06/2 број 118-1-19-5-79/2013, Г.Г.1., 06/2 број 118-1-19-5-82/2013, Д.Д.1., 06/2 број 118-1-19-5-89/2013, Ђ.Ђ.1., 06/2 број 118-1-19-5-91/2013, Е.Е.1., 06/2 број 118-1-19-5-92/2013, Ж.Ж.1., 06/2 број 118-1-19-5-94/2013, З.З.1., 06/2 број 118-1-19-5-95/2013, И.И.1., 06/2 број 118-1-19-5-106/2013, Ј.Ј.1., 06/2 број 118-1-19-5-109/2013, К.К.1., 06/2 број 118-1-19-5-111/2013, Л.Л.1., 06/2 број 118-1-19-5-112/2013, Љ.Љ.1., 06/2 број 118-1-19-5-114/2013, М.М.1., 06/2 број 118-1-19-5-115/2013, Н.Н.1., 06/2 број 118-1-19-5-119/2013, Њ.Њ.1., 06/2 број 118-1-19-5-126/2013, О.О.1., 06/2 број 118-1-19-5-128/2013, П.П.1., 06/2 број 118-1-19-5-129/2013, Р.Р.1., 06/2 број 118-1-19-5-132/2013, С.С.1.а, 06/2 број 118-1-19-5-133/2013, Т.Т.1, 06/2 број 118-1-19-5-137/2013, Ћ.Ћ.1., 06/2 број 118-1-19-5-139/2013, У.У.1., 06/2 број 118-1-19-5-141/2013, Ф.Ф.1., 06/2 број 118-1-19-5-142/2013, Х.Х.1., 06/2 број 118-1-19-7-34/2013, Ц.Ц.1., 06/2 број 118-1-19-7-36/2013, Ч.Ч.1., 06/2 број 118-1-19-5-49/2013, Џ.Џ.1., 06/2 број 118-1-19-5-59/2013, Ш.Ш.1., 06/2 број 118-1-19-5-7/2013, А.А.2., 06/2 број 118-1-19-5-67/2013, Б.Б.2., 06/2 број 118-1-19-5-83/2013 и В.В.2., 06/2 број 118-1-19-5-117/2013. Наведеним ожалбеним првостепеним решењима свим тужиоцима је престао радни однос са 31. децембром 2013. године, са правом на посебну пензију у Министарству унутрашњих послова, Координационој Управи за Косово и Метохију.

У тужби поднетој преко пуномоћника Управном суду 23.04.2015. године, тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Наводе да је тужени орган доносећи оспорено решење повредио правила поступка прописана одредбама члана 232.став 1. Закона о општем управном поступку, које повреде су од битног утицаја на доношење правилне и законите одлуке, да исто не садржи разлоге о одлучним чињеницама и доказима на основу којих је донета одлука. Сматрају да је другостепени орган био дужан да сам оцени наводе свих жалби, да у контексту жалбених навода провери и утврди да ли је применом материјално правних прописа на утврђено чињенично стање требало донети другачију одлуку, а што се посебно односи на примену императивних правних прописа који се односе: на утврђивање основа и случајева престанка радног односа државних службеника који су регулисани одредбама Закона о државним службеницима и Закона о полицији, права државних службеника при промени уређења државних органа, посебних услова под којима посебним категоријама осигураника престаје запослење са

правом на пензију пре испуњења општих законских услова, обавезе послодавца да приликом спровођења поступка смањења броја запослених услед организационих промена поступа према одредбама Посебног колективног уговора за полицијске службенике, као и обавезу послодавца да у случају престанка радног односа због нераспоређености, односно престанка потребе за радом запосленог услед организационих промена у МУП-у, пре престанка радног односа исплати отпремнину, а што је прописано одредбама Закона о раду и Законом о платама државних службеника и намешеника. Будући да су у конкретном случају биле испуњене све законске претпоставке из члана 232.став 1. Закона о општем управном поступку, тужиоци сматрају да је другостепени орган био дужан да сам мериторно реши ову правну ствар, конкретно да усвоји жалбе и поништи првостепена решења. Предлажу да Суд, након одржане усмене јавне расправе, донесе пресуду у спору пуне јурисдикције тако што ће поништити оспорено решење и сам решити ову правну ствар. Такође, предлажу да Суд обавезе тужени орган да им накнади трошкове спора за састав тужбе од стране адвоката, које је пуномоћник определио на 528.000,00 динара, због броја заступаних лица (63), као и за судске таксе за тужбу и пресуду.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предлаже да Суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба тужилаца из става I диспозитива ове пресуде, основана.

У поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено је да је тужиоцима, као запосленима у Министарству унутрашњих послова Републике Србије, Координациона управа за Косово и Метохију, престао радни однос са 31. децембром 2013. године, са правом на посебну пензију. Ово, јер је Закључком Владе Републике Србије, 05 број 11-10643/2013 од 9. децембра 2013. године, наложено Министарству унутрашњих послова, да у циљу имплементације Закључка Владе, 05 број 02-3570/2013 од 22. априла 2013. године, којим је прихваћен Први споразум о принципима који регулишу нормализацију односа, спроведе организационе промене у циљу регулисања статуса запослених у Министарству унутрашњих послова који живе на територији АП КИМ, односно који на дан доношења закључка имају боравиште на територији АП КИМ. Даље произлази да је у том смислу донет Правилник о изменама Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова, стр. пов. 01 број 12319/13-5 од 20. децембра 2013. године, којим је дошло до организационих промена у Координационој управи за Косово и Метохију, те да је Уредбом о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП КИМ, 05 број 110-11250/13 од 25. децембра 2013. године, објављеном у „Службеном гласнику РС“ број 115/2013, прописано да ће се запосленима у МУП-а, чије је место рада на АП КИМ, којима услед организационих промена престане радни однос, обезбедити право на посебну пензију, као и право на обавезно здравствено осигурање. Имајући у виду наведено, те чињеницу да су овде тужиоци на дан 9. децембра 2013. године живели, односно боравили на територији АП КИМ, то је првостепени орган одлучио као у диспозитиву ожалбених решења.

Тужени орган је оспореним решењем одбио жалбе тужилаца, изјављене против

означених решења првостепеног органа, уз образложење да наводи жалби нису основани. Ово стога што је неспорно утврђено да се о радноправном статусу запослених одлучивало након што је у првостепеном органу дошло до организационих промена које су условиле укидање унутрашњих организационих јединица на одређеној територији, односно укидање радних места и смањење броја извршилаца који су обављали одређене послове. Имајући у виду наведено, као и чињеницу да је Правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова којим су извршене промене у унутрашњем уређењу тог Министарства ступио на снагу и почео да се примењује, те да тужени не може да се упушта у оцену законитости општег акта, тужени налази да су одлучне чињенице у вези са поступањем првостепеног органа и решавања радноправног статуса тужилаца, који је последица промена у унутрашњем уређењу, потпуно утврђене и у основи образложене. Наводе жалбе да су првостепена решења незаконита због тога што су донета противно императивним одредбама Закона о државним службеницима, односно због тога што при његовом доношењу није поштована процедура у погледу омогућавања именованима, чије је место рада на територији АП КИМ, да остваре своја права као прекобројни државни службеници који су због организационих промена у Министарству унутрашњих послова остали нераспоређени, да није примењена одредба члана 45. и 46. Посебног колективног уговора за полицијске службенике пре него што је поступљено у поступку рационализације, да се одредбом у Уредби о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у МУП-а на територији АП КИМ, којом је прописано да се право на посебну пензију губи у случају престанка живота и рада на територији АП КИМ, крши основно људско право и слобода кретања и настањивања зајамачено одредбом члана 39. Устава Републике Србије и Европском конвенцијом о заштити људских права и слобода као и друга права, да је спорном Уредбом извршена дискриминација запосленик у Министарству унутрашњих послова који имају пребивалиште и боравиште на територији АП КИМ, а у односу на друге запослене код истог послодавца, тужени је оценио неоснованим. Ово уз образложење да се у конкретном случају, ради о остваривању посебног права на посебну врсту социјалног збрињавања оних полицијских службеника који су имали специфичан положај и којима су одлуке о њиховом радноправном статусу, условиле посебне организационе промене које су засноване у посебном пропису, у оцену чије се уставности и законитости тужени, због ненадлежности, не може упуштати.

Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да се тужбом тужилаца из става I диспозитива ове пресуде, основано указује да је тим решењем повређен закон на њихову штету, с обзиром да, према налажењу Суда, првостепени и тужени орган у образложењу решења, не наводе правни основ за престанак радног односа тужиоца прописан важећим Законима који регулишу област радних односа, а будући да се у конкретном случају ради о престанку радног односа запослених у Министарству унутрашњих послова, чији су положај, права, обавезе и одговорности регулисани Законом о полицији, Законом о државним службеницима, Законом о раду, то је према оцени Управног суда, у спроведеном поступку дошло до повреде законом прописаних услова приликом доношења појединачне одлуке о престанку радног односа. Ово тим пре што се првостепеним решењем, утврђује престанак радног односа тужиоцу са правом на посебну пензију, коју прописује Уредба о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у МУП на територији АП Косово и Метохија, 05 број 110-11250/2013 од 25.12.2013 ("Службени гласник РС", број 115/2013 од 26.12.2013. године).

Одредбом члана 167. тачка 1. до 4. Законом о полицији ("Службени гласник РС", број 101/2005,... и 92/11), прописано је да поред случајева престанка радног односа по сили закона

утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно другом запосленом радни однос у Министарству престаје: 1) кад се утврди да су подаци о испуњавању услова за пријем у радни однос из члана 110. став 1. тач. 1) – 4) лажни или кад престане да испуњава те услове, а не може бити премештен на друго радно место - даном утврђења; 2) кад се утврди да је поступио супротно одредби члана 133. овог закона - даном коначности одлуке; 3) кад му надлежни орган утврди право на пензију у складу са законом – даном правноснажности решења; 4) кад се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на безусловну казну затвора у трајању дужем од шест месеци - даном достављања правноснажне пресуде Министарству. Према одредби члана 139. истог закона, полицијском службенику може престати радни однос и пре испуњења општих услова за ситцање старосне пензије, а у складу са прописима о пензијском и инвалидском осигурању, при чему је одредбом члана 140. истог закона, прописан престанак радног односа са правом на инвалидску пензију, под условима одређеним тим чланом закона. Одредбом члана 169. Закона о полицији, прописано је да се на положај, дужности, права и одговорности запослених у Министарству применију прописи о радним односима у државним органима, ако овим законом и прописима донетим на основу овог закона није другачије одређено.

Законом о државним службеницима (“Службени гласник РС”, број 79/05,... и 104/09), у Глави једанаестој – Права државних службеника при промени уређења државних органа, одредбом члана 133. прописано је, да ако Правилник буде тако измењен да нека радна места буду укинута или број државних службеника смањен, прекобројни државни службеници премештају се на друга одговарајућа радна места, а предност имају они са бољим оценама у последње три године. Ако одговарајуће радно место не постоји, прекобројни државни службеник може, уз своју сагласност, бити премештен на ниже радно место које одговара његовој стручној спреми, а ако ни такво радно место не постоји постаје нераспоређен. О нераспоређености државног службеника руководицац државног органа доноси посебно решење о нераспоређености, а тек након протекла рока од два месеца од дана настанка нераспоређености, радни однос престаје по сили закона, те надлежни орган може донети решење о престанку радног односа, које решење је декларативног карактера. Одредбом члана 138. став 1. до 3. истог закона, прописано је да док је нераспоређен државни службеник има право на накнаду плате према закону којим се уређују плате у државним органима, док сва права из радног односа државни службеник оставарује у државном органу чији је руководицац донео решење да је државни службеник нераспоређен, а нераспоређеном државном службенику престаје радни однос ако у року од два месеца, не буде премештен у други државни орган.

Како се у конкретном случају управни органи позивају само на одговарајуће закључке Владе Републике Србије и на Уредбу о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП КИМ, која у уводу не садржи пропис Републике Србије, по основу кога је доносилац донео Уредбу, а не примењују одредбе Закона о државним службеницима, као ни одредбе Закона о полицији, којима се као посебним законима, уређују права и дужности државних службеника и намештеника, односно полицијских службеника, Управни суд је оценио да су оспореним решењем повређена правила поступка прописана одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС”, број 30/10), према којој образложење решења садржи правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а на чију примену, у поступку решавања другостепеног органа по жалби, упућује одредба члана 235. став 1. истог закона. Како су тужиоци из става I диспозитива ове пресуде, у жалбама

изјављеним против ожалбених решења првостепеног органа указивали на напред наведене повреде, Суд налази да тужени орган у образложењу оспореног решења није правилно оценио жалбене наводе ових тужилаца, чиме је на њихову штету повредио правила поступка из члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да Суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, будући да је због наведених повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је Суд могао да цени на основу стања у списима, без одржавања јавне расправе, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа.

Управни суд није решио спор пресудом у спору пуне јурисдикције, у смислу одредби члана 43. став 1. Закона о управним споровима, будући да природа ствари то не дозвољава, јер због наведених повреда правила поступка, Суд није могао да оцени правилност утврђеног чињеничног стања и правилност примене материјалног права. Са изнетог, Суд, у смислу одредбе члана 43. став 4. наведеног Закона, није прихватио захтев тужилаца из става I диспозитива ове пресуде, да донесе пресуду у спору пуне јурисдикције.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца из става I диспозитива ове пресуде, Управни суд је, на основу одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужилаца из става I диспозитива ове пресуде, за накнаду трошкова управног спора, на основу одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11,... и 55/14), које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев у делу основан, с обзиром да су ови тужиоци, у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, определили трошкове које су имали у вези са покретањем овог управног спора, а које је Суд, на основу Тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", број 121/12), одредио за састав тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара и према Тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94,... и 93/14), за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и за таксу за пресуду у износу од 980,00 динара, док је за више тражени износ трошкова за састав тужбе, до траженог износа од 528.000,00 динара, захтев тужилаца прекомеран, због чега је Суд, тужиоцима из става I диспозитива ове пресуде, досудио укупне трошкове управног спора, у износу од 17.870,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

Подносцима примљеним у Суд 09.06.2014. године тужиоци: Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ., Е.Е., Х.Х.1. и Ц.Ц.1., изјаснили су се да повлаче тужбу овом управном спору, а поднеском примљеним у Суд 10.06.2014. године тужилац А.А.2. се изјаснио да повлачи тужбу у овом управном спору, док су се подносцима примљеним у Суд 06.08.2014. године, тужиоци:

А.А., В.В., С.С. и Т.Т.1., изјаснили да повлаче тужбу овом управном спору. Поднесцима примљеним у Суд 09.07.2014. године, тужиоци: Б.Б.2, Ч.Ч.1., К.К.1., Ђ.Ђ.1, Џ.Џ., Б.Б.1. и Х.Х., изјаснили су се да повлаче тужбу овом управном спору, а поднеском примљеним у Суд 11.07.2014. године, тужила М.М. се изјаснила да повлачи тужбу у овом управном спору, док се поднеском примљеним у Суд 21.07.2014. године, тужила О.О.1. изјаснила да повлачи тужбу у овом управном спору. Поднесцима примљеним у Суд 12.08.2014. године, тужиоци: У.У.1. и Ф.Ф., изјаснили су се да повлаче тужбу овом управном спору, а поднеском примљеним у Суд 13.08.2014. године, тужилац Њ.Њ. се изјаснио да повлачи тужбу у овом управном спору, док се поднеском примљеним у Суд 14.08.2014. године, тужилац Ч.Ч. изјаснио да повлачи тужбу у овом управном спору. Поднеском примљеним у Суд 26.08.2014. године, тужилац З.З. изјаснио се да повлачи тужбу у овом управном спору, а поднеском примљеним у Суд 27.08.2014. године тужилац В.В.2. се изјаснио да повлачи тужбу у овом управном спору. Поднесцима примљеним у Суд 02.09.2014. године, тужиоци: К.К. и Г.Г.1., изјаснили су се да повлаче тужбу овом управном спору, док су се поднесцима примљеним у Суд 01.10.2010. године, тужиоци: Џ.Џ.1, Е.Е.1, Л.Л. и Т.Т. изјаснили да повлаче тужбу овом управном спору.

Према одредби члана 32. став 1. Закона о управним споровима, тужилац може одустати од тужбе све до доношења одлуке, док је ставом 2. истог члана закона, прописано да у случају одустанка тужиоца од тужбе судија појединац или веће суда решењем обуставља поступак.

Како су се тужиоци: А.А., В.В., Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ., Е.Е., З.З., К.К., Л.Л., М.М., Њ.Њ., С.С., Т.Т., Х.Х., Ч.Ч, Џ.Џ., Б.Б.1., Г.Г.1., Ђ.Ђ.1., Е.Е.1., К.К.1., О.О.1., Т.Т.1, У.У.1., Ф.Ф.1., Х.Х.1., Џ.Џ.1., Ч.Ч.1., Џ.Џ.1., Ш.Ш.1., Б.Б.2. и В.В.2. наведеним поднесцима изричито изјаснили да повлаче тужбу у овом управном спору, то је Суд, на основу одредбе члана 32. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу III диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 13.08.2015. године, II-3 У. 6005/14

Записничар,
Сандра Пауновић, с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СБ/ОИ